

Irigység

Minden bűn ősgyökere, szinte minden rossz okozója, amely egyidős az emberiséggel. A génjeinkben hordozzuk, amit még egyetlen civilizáció, kultúra sem tudott elnyomni. Pedig az egyházak igyekeztek, nem véletlenül került a hét főbűn harmadik helyére... állítólag csak a szentek voltak mentesek tőle. A ma emberek pedig mindennek mondható, csak szentnek nem, különösen, ha vadászból van.

Merthogy a vadászat ösztönét is a génjeinkben hordozzuk, örökítjük generációról generációra... a vadászirigységgel együtt. Ha jobban belegondolok, ez teljesen természetes, hiszen a birtoklási vágyra épül. Nem mindig – vagy többnyire nem – tudunk mások sikerének örülni, legyen szó egy külföldi vadászatról, egy nagyobb vagy különleges trófeáról... mert nem mi vettünk részt és nem mi ejtettük el.

Nincs róla statisztika, de hihető, hogy a vadászirigység rosszabb... más irigységeknél, még akkor is, ha az irigy vadászok előbb-utóbb mind meghalnak, de – sajnos – a vadász-irigység örök marad.

Az irigység ezernyi szállal fonja körbe, hálózta be életünket. Nem is vesszük észre, hogy nem az fáj, ami nincs, hanem azért leszünk rosszkedvűek, azért morgolódunk, háborgunk, pufogunk, mert

lelkünk mélyén azt kívánjuk, arra vágyunk, ami nekünk nincs, nem sikerült... a másoknak bezzeg. Valahogy mindenki számára elviselhetőbb a nyílt irigység, mint a burkolt, a feljelentgetésbe, pletykákba torkolló és a végén pereskedő gyűlöletbe átcsapó irigykedés.

Nem kell önmagunkkal mélyinterjút készíteni, alapos önvizsgálatot tartani, hogy magunkban is felfedezzük ezt a rohadat, megnyugvást ritkán okozó, másoknak mindig ártó, békétlenül bennünk mocorgó érzést. Különösen nem mostanában, a vadászterületek megszerzésének vagy elvesztésének időszakában.

Pedig valamit kellene tennünk, ha már nem tudunk örülni mások sikerének, legalább ne ártsunk önmagunknak, ne váljék egészségünket is veszélyeztethető betegséggé a vadászirigységünk. Jó lenne megtalálnunk a mértéket, valami közeputat, jó lenne helyére tenni a dolgokat... nem lebecsülve, nem is túlértékelve képességeinket, anyagi helyzetünket.

Jómagam többször nekifutottam, hogy „megalkossam” az irigy magyar vadász általános képét, de – kísérelve káröröm – sértés és sértődés nélkül nem közölhetem... talán túl sok mintával volt alkalmam eddig találkozni és eredendően rossz példából, az oxfordi rajzok

halálon lovagló irigységének kettős jelentésű allegóriájából indultam ki, amelynek leírását azért idézem, hátha megmozgatja néhányuk fantáziáját:

Az irigység fület mutat az ég felé, mert ha csak lehet, Isten ellen használja erejét. Arcán kegyes ábrázatot mutató maszkot visel. Tekintetét pálma és olíva ágak bántják, szemét babér és mirtusz sebzí, ez jelzi, hogy a győzelem és az igazság sértik őt. Seregnyi villám csap elő belőle, amelyek a rágalmakat jelképezik. Sovány és aszott, hisz folytonosan epekedik. Szívét sziszegő kígyó mardosja. Hátán tegez, nyelve helyén nyilak, mert gyakran ezekkel sebez. Testét leopárdbőr fedi, mert a leopárd irigységből törbe csalta és megölte az oroszlánt. Közében virágokkal teli vázát tart, ám a virágok között skorpiók, varangyok és más mérges rovarok bújnak meg. Meglovagolja a halált, hiszen az irigység halhatatlan, és mindig kész az uralkodásra. A gyeplőn különböző fegyverek lógnak, a halál megannyi eszköze.

Mielőtt pontot raknék jegyzetem végére, egy gondolattal még adósuk vagyok. Lehet pozitív is a vadászirigység, ha valami olyasmit irigylünk, ami a kulturáltságunkat bizsergeti, ami felkelti bennünk a vágyat, hogy jobbak, műveltebbek, igazabb vadászok legyünk. És a vágy – mint tudjuk – a beteljesedés kezdete, majdnem 50 százalék, hiszen én már akarom.

Csekő Sándor, Magyar Vadászlap

Jó volt olvasni

Dobay Pál és Barkóczy László olvasónk hívta fel a figyelmet a Magyar Nemzetben megjelent Ludwig Emil „Fegyvermesterek” című írására, melyben az 1848-as szabadságharcban részt vett selmeci akadémisták érintettségéről ír. A teljes oldalas írásból idézzük a bennünket érintő részt.

„Elismerés illeti a szabadságharcban mutatott helytállásáért szinte a teljes magyarországi bányászpolgárságot. A XIX. századi szóhasználatban bányászoknak nevezték az ércfeltárástól és kitermeléstől kezdve a teljes műszaki-technikai folyamatban résztvevőket: a kohóépítőket, a tüzelőanyagról és építőfáról gondoskodó erdészeket; a fuvarozókat, szénégetőket, a gőzzel és vízierővel hajtott erőművek és hámorok tervezőit és építőit, a vegyészeket,

kohászokat, vasöntőket, tűzi kovácsokat, gépészeket és egyéb mechanikusokat. Az ország vezető szakiskolájában, a selmeci bányászati akadémián végzetek az összes mérnöki területre érvényes, alapos tudást nyertek. Selmebánya színes nemzetiségi összetételű ifjúsága elől járt a magyar önállóságáért való küzdelemben, már '48. márciusban nemzetőrséget szerveztek. Csírájában elfojtották a pánszláv magyarellenes provokációkat. A sziléziai *Ritterstein*, a horvát *Jendrassik*, az osztrák *Wickenburg* gróf és felvidéki nemes *Beniczky Lajos* között nem volt nézetkülönbség a szabadság kérdésében. A honvédség kötelékében és a fegyverellátásban is szép számban találunk idegen családnevűeket. Legtöbbjük a selmeci főiskola diákja, öregdiákja és tanára volt. *Strobl Alajos*, *Divald Adolf*, *Beiwinkler*, *Mannlicher*,

Pauliny, *Volny*, *Wein János* és sokan mások nemzetőrként szolgáltak; *Trangous Alajos* Kossuth minisztériumában végezte az országos szervezést, *Eisenbach* a beszercebányai gyártás igazgatója volt, *Glanzer* a rónci, *Graenzenstein* az oravicai, *Hoffmann* a ruszkicai üzemet, *Schlösser* a rozsnyói fegyverműhelyt vezette. Szintén Selmecen végzett a híres vízmérnök, *Zsigmondy Vilmos* és *Maderspach Károly*, akít a hídépítő szakma a vonóláncos ívhíd feltalálójaként tart számon. *Zsigmondy* a dél-erdélyi Resicát igazgatta, *Maderspach* mint a bánáti Ruszka-bánya vasművének üzemvezetője szolgálta Bem honvédseregét. Nagy árat fizetett érte: miután lengyel származású feleségét az 1849 augusztusában bevonuló császári katonaság, barbár megtorlásként nyilvánosan megkorbácsolta, elhurcolta honvéd főhadnagy fiát, a lelkileg összeomlott férfi az általa készített ágyú segítségével végzett magával.

Örök dicsőség Maderspach Károly emlékének!”